

DOSTLARINIZ KADAR GÜÇLÜSÜNÜZ

*“Engeller beni durduramaz,
her bir engel kararlılığımı daha da güçlendirir.”*

LEONARDO DA VINCI

✍ YAZAN: M. BEY

📅 TARİH: ARALIK / 2019

19. Yüzyılda Anadolu'nun doğusunda iki erkek evlat yetiştiren zengin bir baba, her iki oğluna da yeteri kadar sermaye verip İstanbul'a gitmek üzere yola

çıkartır ve şu tavsiyeyi yapar: "İstanbul'a kadar uğrayacağınız her şehirde bir konaklama yeriniz olsun, belki dönerken gerekebilir." Bu iki evlattan birisi her şehirde ya bir han ile anlaşma yapar ya da bir han yapar. Diğerisi ise şehirde hanlarda misafir olarak kalır fakat esnaf ile samimi olup güzel dostluklar kurup onlarla ticaret yapar.

Neden mi bu hikâyeden başladım? Çünkü yaklaşık 30 yıldır dünyanın 5 kıtasında onlarca ülke gezdim ve gittiğim ülkelerde yüksek teknoloji ile üretim yapan firmaların distribütörlüklerini aldım. Ülkeme yüksek teknoloji transfer etmek, ülkemizin sanayisinin gelişmesine katkı sağlamak beni inanılmaz heyecanlandırıyordu. Bu heyecanla birlikte, firma sahipleri ile dostluklar kurmak onları ülkeme davet edip ülkemizi tanıtmak hem beni daha çok mutlu ediyordu hem de ticari ilişkilerimiz kopmaz dostluklara dönüşüyordu. Yıllar

Ülkeme yüksek teknoloji transfer etmek, ülkemizin sanayisinin gelişmesine katkı sağlamak beni inanılmaz heyecanlandırıyordu. Bu heyecanla birlikte, firma sahipleri ile dostluklar kurmak onları ülkeme davet edip ülkemizi tanıtmak hem beni daha çok mutlu ediyordu hem de ticari ilişkilerimiz kopmaz dostluklara dönüşüyordu.

sonra zaman bana, gittiğim her ülkede kurduğum dostluklarla, babamın tavsiyenin ne kadar doğru olduğunu gösterecekti.

Ve bir gün, 15 Temmuz 2016 tarihinde yurt dışında bir toplantıda olduğum esnada ülkemde alçakça ve haince planlanmış, bir darbe gerçekleşti. Toplantı yöneticisi böyle darbe olmaz bu sahte dese de sonuçta ülkem büyük bir karmaşa içindeydi. Ne yapacağımı bilemeden, dönüş, tarihimi değiştirmeden ülkeme döndüm. Ancak İstanbul havaalanındaki karışıklığı görünce avukatım ile telefonda görüşüp durumu sordum. Avukatım giriş, yapmamamı, mutlaka güvenli yakın bir ülkeye gitmemi ve orada beklememi tavsiye etti. Birkaç saatlik düşünmeden sonra ailemi aradım ve uçak biletini alıp Robot otomasyon hatları ile anahtar teslim fabrikaları kurduğumuz, ülkemize teknoloji transferi ile başladığımız iş hayatımızın gelişerek, ülkemizde ürettiğimiz teknoloji-

yi sattığımız bayimizin bulunduğu ülkeye gittim. İşimin başına geçip ithal edilen ürünlerin montaj ve tanıtım çalışmalarını şahsen takip ettim. Her gün dönebilirim umuduyla birkaç ay orada kaldım. Bir gün sabah erken saatlerde Türkiye'deki evimin kapısı kırılarak polis tarafından arama yapıldığını ve o gün avukatımı aradığımda onun da tutuklandığını öğrendim.

Bu geçen zamanda sosyal medyadan takip ederek iğrenç cadı avına tanık olmuştum. Anne karnındaki bebekten çocuğa, gencinden yaşlısına, her yaştan, her meslekten kadın ve erkeğe acımasız bir zulüm uygulanıyordu. Birçok kez, "Bu benim ülkem mi? Bu zulümler benim ülkemde nasıl olur?" diye defalarca kendime sordum. Yaşananları aklım almıyordu. Artık ülkeme dönmek için umudum kalmamıştı. Bulduğum ülkedeki projemi de bitirmiştım.

Maalesef ülkemde işyerlerimin çalışamaz hale getirilmesi ve mühendislik kadromun korku ile beni terk etmesi sonucu artık teknoloji üretmek ve satmak imkânım da kalmamıştı. "Nereye gidebilirim?" diye düşünüyordum. Daha önceden projesini tamamlayıp onayını da aldığımız fakat fabrika kurulumuna henüz başlamadığımız bir otomotiv projemiz de Afrika'da beni bekliyordu. Bu projemi gerçekleştirebilirim diye oradaki arkadaşımı aradım. Arkadaşım, uygun bir ortam olmadığını, sponsor olduğum okullarda dahi sıkıntılar olduğunu söyledi. "Hizmet etme imkânı bırakmadılar." dedi. Gençliğimden bu yana hizmetin olmadığı bir ortamda yaşamamıştım. "Bundan sonra hizmet etmeden nasıl yaşarım?" dedim. Bu düşüncelerle beraber işimle alakalı internete girip Amerika çapında araştırma yapmaya başladım. Ve internetten bulduğum satılık küçük bir atölyeyi görmek üzere Amerika'ya gitmeye karar verdim. Amerika'ya indiğimde değerli bir dostum tek kuruş para harcatmadan beni misafirhanesinde ağırladı. Dostuma teşekkür edip yanından ayrıldım. "Her gittiğin yerde bir konağın olsun." diyen babam ne kadar da haklıymış.

Bir cuma gecesi geldiğim Amerika'da ilk işim internette gördüğüm atölyeyi satan komisyoncu ile görüşmek oldu. Komisyoncu, "Pazartesi başka müşteriler götüreceğim, salı veya çarşamba size gösterebilirim." deyince, "O zaman pazar günü buluşalım." dedim. "Olmaz! Atölye kapalı, sahibi açmaz!" deyince de "Lütfen, siz bir sorun mutlaka görüşelim en azından ben dışarıdan yerine bakayım." dedim. Bir saat sonra beni aradı ve "Atölye sahibi kabul etti ama iyi bir teklifin yoksa ve daha fazla fiyat vermeyeceksen beni uğraştırma dedi." "Merak etme!" dedim ve pazar günü anlaştığımız saatte buluştuk. Yetmiş yaşın üzerindeki atölye sahibi ile tanıştım ve makinaları inceledim. Makinalar çok eskiydi ama bir başlangıç olur diye düşündüm. Atölye sahibinin iş yaptığı hazır müşterileri vardı. Yeni makinalarla desteklerim diye hayal ederken, yeni makinaları olmayan paramla nasıl alabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bilgisayarımdan atölye sahibine ve komisyoncuya o güne kadar yaptığım projeleri ve yeni makinaları gösterdim. Komisyoncu, "Bunlar bizim işimiz değil, sen ne kadar fazla vereceksin onu söyle." dedi. Ben de içimden, "Bende istediğin

paranın yarısı bile yok ki daha fazla nasıl vereyim?" diye derince düşünüp güldüm. Sonra atölye sahibine döndüm ve o kadar param olmadığını fiyatta pazarlık veya yükseltme yapamayacağımı söyledim. Buna ilaveten, üstelik bir yıl vade ile çalışarak atölyenin borcunu ödeyebileceğimi ancak distribütörlüklerini yaptığım firmalarla görüşerek finansman ihtiyacı olmadan konsinye olarak yeni makinalar

Dünyanın birçok üreticisi Orta Doğu ve Afrika'da iş yapmak istiyor fakat güvenlik nedeniyle bunu yapamıyor, mühendisleri bu ülkelere gitmek istemiyor. Hizmet hareketi sayesinde bu ülkelerde öyle mükemmel dostluklar kurulmuştu ki benim için buralarda iş yapmak kendi ülkemde iş yapmak kadar güvenli ve kolaydı. Elbette ülkemde başlayan zalimin zulmü buralara da ulaşınca kadar.

alabileceğimi ve bu atölyeyi de taşıyarak çok güzel bir fabrikaya dönüştürüp birlikte çalıştırabileceğimi-zi teklif ettim. Atölye sahibi bana dönüp şaşkın bir şekilde, "Hem makinaları hem beni istiyorsun ama paran da yok sen deli misin, yeni makinaları nasıl alacaksın?" dedi. Komisyoncu da sinirli bir şekilde: "Sen burada ne yapmaya çalışıyorsun? Tamam gidebilirsin." diye eliyle kapıyı gösterdi. Birkaç dakika

durdum. Baktım sessizlik bozulmuyor kapıya çıktım ve donuk bir şekilde birkaç dakika durdum. Sonra aniden içeri döndüm ve yaşlı patrona, "Sen burayı satarsan ölürsün!" dedim. Adam ayağa kalktı ve sanayici ağzıyla okkalı bir küfür etti. Ben hiç istifimi bozmadan gülerek kendisine bakıyordum. Durdu düşündü ve "Aslında haklısın." dedi. "Burayı satınca ne yaparım diye düşünüyorum ama buradan da

sıkıldım, artık çalışmaya gücüm yok.” dedi. Ben de fırsat bu fırsat deyip, “Zaten yeni teknoloji makinalar alacağım onlarla çalışacağız.” dedim. Adam elini uzattı, “Kabul yarın gel bir aylık deneme çalışmasına başla.” dedi. Komisyoncu anlamsızca bakıp alçak bir sesle, “Ama ben komisyonumu peşin alırım.” dedi ve bir küfür de o yedi. Gülerek kapıya çıktık, “Yarın görüşmek üzere.” dedim.

Oradan ayrıldıktan sonra, iyi de o yeni makinaları nasıl alacaksın sorusuyla kendime geldim. Evet, nasıl alacaktım? Derin derin düşüncelere daldım. Hayatımda ilginç şeyler oluyordu.

Ertesi gün Türkiye bayiliğini yaptığım Robot otomasyon ve takım tezgâhları üreticisi olan aynı zamanda Orta Doğu ile Afrika ülkelerinde proje ortağı olduğumuz ve Amerika’da şubeleri olan üç ülkenin üç patronunu aradım. Burada şunu belirtmeden geçemeyeceğim, dünyanın birçok üreticisi Orta Doğu ve Afrika’da iş yapmak istiyor fakat güvenlik nedeniyle bunu yapamıyor, mühendisleri bu ülkelere gitmek istemiyor. Hizmet hareketi sayesinde bu ülkelere öyle mükemmel dostluklar kurulmuştu ki benim için buralarda iş yapmak kendi ülkemde iş yapmak kadar güvenli ve kolaydı. Elbette ülkemde başlayan zalimin zulmü buralara da ulaşınca kadar. Patronlarla görüşmelerimin sonucunda biri stokta makinası olmadığını söyledi. Bir diğeri 2 yılda ödersen iki makina gönderebileceğini söyledi. Sonuncusu, “Makina nakliye paran var mı?” diye sordu, yoktu ama utanıp söyleyemedim “Bulurum.” dedim. “O zaman iki makinayı haftaya gönderirim gelen kamyonu nakliyeyi peşin ödersin, kazandıkça da makinaları vadeli ödersin.” dedi. Ne zaman diye sormadı bile.

Evet her gittiğiniz yerde bir konak şartmış. Pazartesi işbaşı yaptım. Patrona: “İmzaya hazır ol, cuma günü makinalar yola çıkacak.” dedim. İnanmadı ve “İmkânsız.” dedi. Gerçekten makinalar 1 hafta sonra yola çıktı fakat bu sefer makinalar atölyeye sığmıyordu. “Taşınalım.” dedim. Adam, “Delisin farkındayım ama seninki artık çılgınlık, sana kim kiraya yer verir?” dedi. Bir hafta onlarca yer baktık, sonuçta haklıydı kimse bu ülkede hiçbir geçmişi olmayan bana yerini kiraya vermiyordu.

Makinalar geldi yere indirdik üstünü kapadık. Makinalar bize biz makinalara bakıp duruyorduk. Atölye sahibi, “Hey Patron! Bunu yaptığina göre sana kefil olan biri vardır neden onunla kiralamıyorsun?” diye sordu. İçimde aniden korku ile ümit arası bir duygu belirdi veya her şey buraya kadarsa ya kimseyi bulamazsam bana güvenip makina gönderenlere mahcup olursam dedim ve ağlamaya başladım. Sadece iki haftadır Amerika’daydım ve dostlarım sayesinde zengin bir patrandım ama iş yerim yoktu! “Bakacağım.” dedim ve buraya daha önce gelen arkadaşları ziyaret ettim. Fakat onlar burada öğrencilikten sonra kalıp, çalışan arkadaşlardı ve yeterli kredileri yoktu. Bunu yapabilecek başarılı bir iş adamı vardı fakat ben onu tanıımıyordum. Telefon açıp randevu aldım sizinle yalnız görüşeyim dedim. Kabul etti. Ofise girdim, selamlaşıp tanıştık ve tam iki saat ben konuştum o dinledi. İki saat sonra: “Gidip kasa içindeki

makinaları ve atölyeyi görelim.” dedim. “Neden?” diye sordu. “Çünkü bana kefil olacaksınız daha büyük bir yer kiralayacağım görmenizde fayda var.” dedim. “İki saattir kafamı bunun için mi şişirdin?” dedi. Emlakçısını aradı ve benim tarifime uygun kiralık yer sordu. Hemen bulamadık ama iki hafta

**Son yüzyılın
zalimlerinden biri;
evimi, işimi ve paramı
almıştı. Üstelik ailemin
yurt dışına çıkmasına
izin verilmiyor baskı
altında tutuluyorlardı;
bu anlamda yalnızdım
fakat kalbimde bulunan
sevgiyi ve dostlarımı
almaya gücü yetmemişti.
Bu sevgi ve dostluklar
bana yeniden başlama
gücü ve imkânı vermişti.
Sevgiyle selamladığım,
gülümseyerek
konuştuğum hiçbir kimse
beni reddetmemişti. Her
konuda ama her konuda
kime ne sorduysam
elimden tuttular
yardımcı oldular.**

sonra yeni atölyeme makinaları taşımıştık.

Tek başıma kâh gülerек kâh ağlayarak makinaların kurulumunu yaptım ve Amerika'ya geldikten 1,5 ay sonra rüyamda görsem inanamayacağım bir konumdaydım. Son yüzyılın zalimlerinden biri; evimi, işimi ve paramı almıştı. Üstelik ailemin yurt dışına çıkmasına izin verilmiyor baskı altında tutuyorlardı; bu anlamda yalnızdım fakat kalbimde bulunan sevgiyi ve dostlarımı almaya gücü yetmemişti. Bu sevgi ve dostluklar bana yeniden başlama gücü ve imkânı vermişti. Sevgiyle selamladığım, gülümseyerek konuştuğum hiçbir kimse beni reddetmemişti. Her konuda ama her konuda kime ne sorduysam elimden tuttular yardımcı oldular. Ensar da Necaşi de buradaydı ve beni sevgiyle

kucaklıyorlardı.

Ne demişlerdi: "Dostlarınız kadar zenginsinizdir!" Atölyemi açalı iki sene oldu, şu an ne yapıyorsun diye soracak olursanız, dünyanın birçok ünlü markasına yedek parça üretiyorum. Hepsini tanımayabilirsiniz fakat Boeing ve SpaceX bunlardan sadece ikisi.

Kazandıklarımla dostluklarımı geliştirip, zamanımı, zalimin zulmünü dünyaya duyurmak için harcıyorum. Ben bir kez daha anladım ki hayattaki en büyük zenginlik, ihtiyaç duyduğunuzda size elini uzatacak dostlarmış! Siz de başınızı kaldırıp etrafınıza tekrar bir bakın, bir daha bakın ve görmediğiniz size uzatılmış dost elini sıkıca kavrayıp ayağa kalkın.

Kaynak:

Bu hikayede bir iş adamının kendi ifadesiyle bir 'Zalim' tarafından herşeyinin elinden alınmasına rağmen sıfırdan zirveye tırmanışı ve ilham verici başarı hikayesinin yanı sıra inancın ve dostluğun önemi anlatılmaktadır. Advocates of Silenced Turkey ile yazılı olarak hikayesini paylaşmış güvenlik açısından yerler ve isimler deşifre edilmemektedir.

Sizde başarı hikayenizi help@silencedturkey.org la paylaşabilirsiniz.

Copyright © APH ve AST, 2019

APH NO: SCCS-3-10-1219MC-CA

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir. Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz.

